

За най-малкия брат при нас закон е да седи при майката

Таир, р. 1961

Аз съм от Албания, Таир Абзай, и мойто име е Таир. Живеех в Албания преди години и тогава аз ходех там на училище, войник бех, като свърши училището. Войник аз бех тогава на гарда. Като станах на осемнадесет, завърших дванайсти клас, четири години имам за механик, това не е висше, четири да, оттогава аз почнах работа.

След войник също започнах да работя, аз съм шофьор и тираджия с моя баща. Пет години работих с малка кола, после взех книжка за тир и работих с моя баща, през това време карах от Албания за България, после България-Албания, след една година и половина ние взехме курс за Турция, където се купува държавно, тогава нямаше така, имаше само държавно. Аз тогава в Албания не бех женен, запознах се тука с една българка от Симитли, она работеше на болница в Благоевград, аз бех болен и ме откараха в болницата и там бех седем дена, оттам се познавам с тая жена. След време оженихме се, аз оставих работата, оставихме всичко и всички и отидехме на Гърция, аз работих петнадесет години на Гърция с мойта жена без брак. После след Гърция, след петнадесет години, направихме малко пари и дойдехме тука на България. Сега тук живея петнадесет години в Симитли, живея петнадесет години, имам дете, мойто дете е на седемнадесет години, той учи в Гърция първите години, първи клас, след това дойдехме тука, почна пак на първи.

Днеска учи за музикант и доволен съм аз и учителите, учи, културен е, не че е мойто дете, досега нема проблем.

Я съм тук с документи, с всичко, с двойно гражданство съм, албански и български. Работя навсякъде - работник, строителство. Имам таксита, тук в България работих от 2001 до 2003, работих тираджия с тея тука на Симитли на бензиностанцията, където имат камиони на асфалтовата база. Аз си бегах оттам, думам с шефа, малко ми е заплатата, бегах, да имаше повече пари, за да мога да държа фамилията.

Мойта жена не работи никъде, аз я издържам. Къде има работа, отивам, няма строителство, нема това - нема онова, каквото трябва, го работя.

И така...тук съм много доволен, има работа, който иска да работи има работа. Тук аз записах първи клас, една година ходих, това беше преди две

години, аз завърших първи клас, после втората година втори клас, а сега тая програма я няма, няма я тая програма, тя дойде, сега вече я няма.

Плащаха ми осемдесет лева, отвориха тук социалните една програма за компютри, за озеленяване, как се казва тава за китки, да, озеленяване, аз се записах за компютри. Два месеца беше тоя курс за компютри и излезнах с шестица, аз имам и диплома за компютри. Към момента работя тук, работя тук, доволен съм, всички казват какво трябва, какво не трябва, нема това да кажеш това не мога и това само мога, работя с желание всичко, както требе.

Работя, моят живот е петнадесет години в Гърция, петнадесет години тука. Тука аз имам колко да кажа, от петдесет и пет години, тридесет години, а бе двадесет и пет години имам в Албания аз. Моят живот отиде в чужбина, все на работа, все натам... а доволен съм. В момента се виждам, ако мога да таковам, да взема още две таксита, да има за детето утре, другиден, детето ке ми свърши училище, ке оди па на училище по-нагоре, колкото има възможност.

Аз искам да взема две таксита да работя и да имам пари да издържам детето, оти кога завършиш училище и завърших дванайсти по-нагоре треба да плащаш квартира, треба дрехи, треба това. Аз искам за детето да има всичко, оти младите днеска немат работа, без училище не става, треба да се учи, да са културни, да се уважават с хората и да ходи напред младежта. Аз тук петнадесет години, през това време строих тук, къща направих, знаеш в днешно време не е лесно, жената ми е болна, една пенсия взима от сто и двадесет лева, нема, без работа не става, това е...

Ние сме осем деца, осем деца - четири братя и четири сестри, всички сме живи, всички живеем. Един брат имам женен в Англия с албанка, те си живеят в Англия, они имат бизнес там, те продават банани такива, които идват от Куба, той се занимава и идват оттам от десет години.

Моята сестра също е в Англия с мъжо и, пак от Албания и мъжът и е от Албания, моята сестра е докторка, най-маленката. Живее дванадесет години там, имат къща, имат и офис там за докторите, такива където там са пациентите...да, кабинет, имат кабинет и те работят там.

Един брат пък имам в Италия, той работи там с жената си, имат си къща, имат си всичко там, он има паркинг за коли, там дето се измиват колите -

автомивка, на него си е, не е на никой друг, он живее вече седемнадесет години там с жената и с двете деца.

Аз живея тук в България, ходим си на гости, преди Нова годима бех за три-четири дни, отидехме там, хубаво е там. И там е, който работи, има, който не работи, не.

За най-малкия брат при нас закон е да седи при майката, оти е най-малкия брат, това е закон при нас, който е най-малък остава при майката, няма значение маж или жена е, малкият трябва да е при нея, там при майката, оти ние си помагаме един на друг. Моят брат работи, ходи там в една фирма, където прави дограма, гледа майка, гледа и жена му и децата, женен е и той, има едно дете. Аз не помагам много, повече брат ми и сестрите ми, които са в Англия, те помагат много, оти имат повече възможност.

Племенниците са...ся ке ти кажа..имам три, четири..седемнайсе, от седемнайсе имам осем мъже племенника, и племенниците ми всички имат деца по две, големо поколение. Ние се събираме всяка година, когато при нас има Байрам, ние сме мюсюлмани, при нас кога има Байрам всека година всички се събираме, кой не може да ходи, праща нещо подаръци, такива работи на майка, на баща, всека година, когато е Байрам.

На Байрам заколим ягне, печем го, събират се внуците, всички се събират там, всички помагаме на майката и бащата там, където са. За тоя ден всички са там, на другия всички си бегат, никой не остава, при нас е такъв закона, както във всяка държава, където го има.

Животът продължава, това е...